

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

FIUL CEL MARE, MAI RISIPITOR DECÂT FRATELE SĂU?

Adoua Duminică a Triodului ne prilejuiește reîntâlnirea cu unul din cel mai emoționante fragmente din dumnezeiasca Scriptură, **pilda întoarcerii fiului risipitor**. Păcat că în rânduiala noastră bisericească se citește această pericopă evanghelică doar o dată într-un an. Asta să nu ne împiedice însă ca, în tihna odăii noastre, să o recitim cât de des, deoarece respectivul fragment este pentru toți foarte prețios. Părinții Bisericii ne îndeamnă să vedem în el paradigma propriei existențe: ori de câte ori păcătuim, ne depărtăm de casa Tatălui, de Dumnezeu, iar când ne spovedim, imităm fericita revenire a celui săracit de averi care, prin smerenie și pocăință sinceră, a reintrat în bucuria Părintelui Ceresc.

Ce bine ar fi ca, înainte de **spovedanie**, să ne reamintim tulburătoarea pildă a fiului risipitor, neuitând că tatăl din evanghelie îl reprezintă pe Însuși Dumnezeu, fiul cel mic, pe fiecare dintre noi, iar averea cerută de neastâmpăratul odor întruchipează preafrumoasa zestre a virtuților dăruite nouă la Botez. Plecarea tânărului în țara îndepărtată închipuie libertatea noastră risipitoare: a idoma personajului parabolei, nesocotind bogăția primită, ne-o irosim în petrecerea însingurată, depărtată de casa Tatălui Ceresc, Sfânta Biserică. Dacă stăm bine să cugetăm, aproape involuntar solidarizăm cu fiul mezin revenit acasă, dorindu-ne aceeași primire din partea Preamilostivului Părinte, dezavuuând atitudinea dușmănoasă a fratelui celui mare: deși aparent virtuos, ascultător, prin invidie și neiertare s-a făcut mai risipitor decât cel plecat în lumea largă. Cade-se, vasăzică, să ne asemănăm odraslei celei mici: deși păcătoși, să nu uităm că, prin **pocăință sinceră**, Domnul ne primește în brațele Sale iubitoare.

Și, totuși, **cum rămâne cu fratele cel mare?** Pare „personajul” negativ al parabolei, căci se dovedește incapabil să înțeleagă bunătatea Tatălui, iubirea pentru cel nu de mult rătăcit, risipitor, cheltuitor. Odrasla mare a stăpânului casei, deși harnic, ascultător, devine nevolnic în a accepta **iertarea** acordată de părinte fratelui său: nu doar că l-a primit

îmbrățișându-l, ci l-a reabilitat în demnitatea de fiu, rânduind ospăț mare în cinstea întoarcerii sale.

Celor ce avem frați ori surori ne vine foarte greu să-l înțelegem pe vlăstarul cel scrupulos din Evanghelie. Alături de frații ori de surorile noastre am trăit momente unice în viață: ne-am certat, dar ne-am și îmbrățișat; poate uneori ne-am zavistuit, dar ne și iubim; alteori ne-am nedreptățit, dar ne și respectăm. Cei doi probabil nu s-au avut ca frații nici înaintea plecării celui mic: ori cel mare se va fi arătat

invidios dintotdeauna, ori cel mic îl va fi șicanat mereu, determinându-l să se bucure de absența lui. Oare să fi greșit tatăl, crescându-i în ne iubire și dezbinare? Ultima variantă se exclude, din moment ce același tată s-a dovedit capabil de o **iubire** și de o iertare nepământene atunci când mezinul, sărac, zdrențuit, s-a întors acasă implorând mila părintelui său.

Din păcate, **fiul cel mare are și astăzi destui adepți printre noi**. Așa se explică de ce tribunalele mustesc de procese intentate între rude. Nu cunoaștem noi frați și surori care nu-și vorbesc cu anii? Se ceartă pentru un petic de pământ, pentru casa părintească, pentru câte și mai câte. Îmi amintesc o astfel de situație dramatică: o bătrână, ninsă de vreme și gârbovită de boală, dintr-un sat apropiat chinoviei nemțene, ajunse într-o zi la schit, cerând să i se facă niște litanii. „**Părinte, citește-mi o dezlegare, că uite, mă apropii de sfârșit și nu vorbesc cu fratele**

meu de peste 20 de ani”. M-au uimit spusele femeii. Vedeam pe chipul ei o tensiune, revărsată din interior: dorința de împăcare și orgoliul i se luptau în inimă de tot atâția ani de când a hotărât să rupă legăturile cu „cel de la deal”, cu fratele, care își avea casa mai sus de cea a bătrânei. Observând că se ferește să-i rostească până și numele celui de-un sânge cu dânsa, am întrebat-o: „**Bunică, dar de ce nu-i zici pe nume?**”. Răspunsul a sunat cătrănit: „**Poate așa o să-l uit definitiv**”.

Am contrazis-o: „**N-o să izbutesti: aveți același sânge, v-a purtat în pântece și pe brațe aceeași mamă, v-a ocrotit, jertfindu-se pentru voi, același tată**”. După îndelungi stăruințe, am convins-o pe îndârjita octogenară să pună capăt nefireștii și sfârșitoarei sale dureri sufletești. „**Dar de ce să zic eu prima «iartă», că doar eu sunt mai mare cu un an. Să zică el!**”, a continuat, oarecum înduplecată, bătrâna. „**Lasă, bunică**”, i-am zis, „**dumneata o să primești cununa. Dacă tot ai bătut atâta cale până la mănăstire, nu se cade să te întorci acasă cu sufletul ușurat? Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu s-ar purta la fel de aspru cu noi, atunci când, venind înaintea Lui**

să-l mărturisim păcatele, ne-ar arăta atâta împotrivire?”. Trag nădejde în capacitatea bătrânei de a înțelege că iertarea naște iertare și că prietenia cu fratele sau sora este la fel de vitală ca îngerul păzitor, după cum spunea poetul Nichita Stănescu.

Revenind la **fiul cel mare** din pilda evanghelică, să remarcăm că-și merită, la rândul lui, stigmatul de „**risipitor**”. Dacă fiul cel mic a cheltuit bani, el a risipit iubire. Fratele său plecat s-a dovedit desfrânat și nesocotit, dar el s-a arătat plin de răutate, invidie, incapabil să iubească și să ierte. Fratele cel mic, reîntors cu pocăință, s-a văzut primit la masa bucuriei; fratele cel mare, deși ascultător și sănguios, din pricina mâniei și a răutății, și-a risipit șansa de a participa la ospățul mântuirii. De aceea zic: **fratele cel mare s-a dovedit mai risipitor!**

Arhim. Mhail Daniliuc
Sursa: doxologia.ro

CUM SE ORGANIZEAZĂ NUNTA DE ARGINT, DE AUR ȘI DE DIAMANT?

De mai multe decenii, s-a încetățenit și la noi obiceiul ca unele familii să organizeze „nunta de argint” la 25 de ani de căsnicie, „nunta de aur” la 50 de ani de căsnicie și „nunta de diamant” la 75 de ani de la căsătorie.

Nunțile de argint, de aur sau de diamant nu sunt nunți sau cununii propriu-zise. Ele nu repetă Taina Sfintei Cununii. Ele se prezintă sub forma unei **slujbe de mulțumire** adusă lui Dumnezeu. „Tinerii” nu se mai îmbracă precum mirii de altădată, ci pot să vină la biserică în hainele cu care vin în mod obișnuit la slujbe. Nașii e bine să fie tot cei de la Cununia din tinerețe. Dacă nu mai trăiesc ori nu pot fi prezenți slujba se poate face și cu alți creștini. Nu este nevoie de lumânări „de cununie”, ci sunt suficiente și două lumână-

rele sau mai multe de la biserică. Nu este nevoie de „nuntași”, nici de petrecere costisitoare. Mai degrabă, un ajutor dat unei familii sărace, sau unui bătrân, sau unui orfan, sau unui bolnav este mai bine primit înaintea lui Dumnezeu decât petrecerea cu lăutari și cu zbențuială.

Evenimentul poate fi sărbătorit într-o formă simplă, modestă, fără cheltuieli inutile. „Tinerii” vin la biserică și preotul le oficiază „nunta” solicitată, adică slujba de mulțumire convenită. Fiecare familie are motive suficiente să mulțumească lui Dumnezeu după 25, 50 sau 75 de ani de căsnicie. Câteva din astfel de motive sunt suficiente, ca să convingem pe oricine de nevoia unei astfel de rugăciuni: **mulțumim pentru viața ce ne-a dat-o, pentru sănătatea de care ne-am bucurat,**

pentru buna înțelegere, pentru copiii din căsnicie, pentru toate realizările ce le-am avut. Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute și să ne ocrotească în continuare pe cărările vieții.

Slujba respectivă nu este o inovație în cultul ortodox. Rugăciunea însăși este de trei feluri: de cerere, de mulțumire și de laudă la adresa lui Dumnezeu. Slujba acestor „nunți” face parte din rugăciunile de mulțumire. Lui Dumnezeu îi place să i se arate recunoștință din partea celor pe care i-a ajutat. Ne amintim de minunea vindecării celor zece leproși. Dintre aceștia, doar unul s-a întors să-l mulțumească Mântuitorului, ceea ce L-a făcut să exclame: „Zece ați fost, dar ceilalți nouă unde sunt?”.

Pr. Nicușor Olariu,

Parohia Ruginoasa, Protopopiatul Pașcani

NICOLAE STEINHARDT. 29 DE MODURI DE A-L MĂRTURISI PE DUMNEZEU ÎN VIAȚA DE ZI CU ZI

Oricui îi este oricând dat – nu numai în momente eroice – a-L mărturisi. Și poate că această mărturisire, zi de zi, în împrejurări modeste și mărunte, nu-i deloc mai ușoară decât cea eroică, de care nu toți avem parte. Numărul drumurilor prin care îi putem vădi dragostea, încrederea și devotamentul nostru este infinit.

(continuare din numărul precedent)

16 Veghind, păstrându-ne treji, dar nepunând mare preț pe tăria noastră, știind că duhul e osârduitor, dar trupul neputincios, iar noi oricând capabili de slăbiciune, de cădere (n-a grăit Fericitul Filip Nerri: ține-mă Doamne de urechi că altminteri Te vând ca Iuda?).

17 Fiind modești, recunoscători, iubindu-L pe Domnul din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul și toată virtutea noastră.

18 Ferindu-ne de șovăială și impunându-ne a fi statornici în hotărâri.

19 Fiind înțelepți ca șerpii, nu numai blânzi ca porumbeii.

20 Crezând neclintit în Cuvântul lui Iisus, păzindu-l, mâncând și bând la vremea potrivită preacuratul Trup și scump Sângele Domnului, dându-ne bine seama: cât de fericiți suntem că ne învrednicim de aceasta, că niciodată n-a vorbit un om cum vorbește Hristos, că ne putem numi prieteni

ai Săi.

21 Grăind vorbe bune ori săvârșind gesturi de compasiune față de semenii noștri, de simpli oameni, în ocaziile cele mai întâmplătoare și mai mărunte, nesfiindu-ne a fi politicoși, a schița un zâmbet binevoitor până și unui străin, spre exemplu insului care, după ce fără de voie ne-a lovit cu cotul, își cere scuze.

22 Descoperindu-ne capul când salutăm, răspunzând negrăbiți când ni se pune o întrebare, când ne cere cineva să-i arătăm drumul – lucruri mici, profane, de nu și triviale! Dar din categoria celor care privesc stricta dreptate și, în consecință, plăcute lui Hristos.

23 Și-L mai slăvim pe Domnul poftind la cină pe cei desconsiderați, nu numai cei sărmani, ci în general cei care nu se bucură de atenția și cinstirea semenilor; cei uitați sau părăsiți – acestora să le dovedim gentilețe, cuviință, solicitudine.

24 Oprindu-ne de la păcate, devenind adevărați creștini, orice am fi fost înainte de trezire, cu oricare urâte păcate ne-am fi murdărit.

25 Scriind, pictând ori compunând (cei care pot) capodopere. Toate au fost și sunt create numai în starea harului sfinților (Sfântul Iustin: „Toate câte filosofii și legislații le-au gândit și le-au spus frumos, le-au elaborat grație părții de Logos aflătoare în ei”).

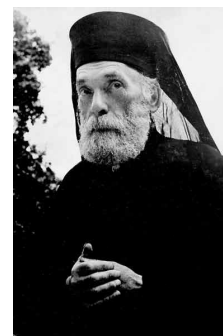
26 Sărutând pe cei leproși: orice ins izolat, prigonit, ocărat pe nedrept, de care căpătuții, roștiiții, chivernisiții, slugarnicii se feresc și se tem, e un lepros vrednic de a fi sărutat;

27 Refuzând a ne zgâi la cel în suferință și descumpănire, rugându-ne așa cum știm, chiar dacă nu cunoaștem la perfecție tipicul rugăciunilor (și poate nici Tatăl nostru, ca în povestirea cu cei trei sihaștri de pe insulă care nu-l știau, dar umblau pe mare).

28 Neprecupețindu-ne vremea, zăbovindu-ne asupra samarineanului cel milostiv pentru a veni în ajutorul păgubiților, accidentaților, nenorociților.

29 Aducându-ne mereu aminte că în orice semen al nostru sălășluiește suflarea lui Dumnezeu, adică o fărâma de spirit divin și purtându-ne cu el ca atare.

Să nu se îngrijoreze nimeni. Enumerarea de mai sus e strict exemplificatorie. Suntem neîncetat îmbiați cu posibilitatea de a ne recunoaște și vădi ucenici feluriți și neabătuți ai lui Iisus Hristos. Oricui îi este oricând dat – nu numai în momente eroice – a-L mărturisi. Și poate că această mărturisire, zi de zi, în împrejurări modeste și mărunte, nu-i deloc mai ușoară decât cea eroică, de care nu toți avem parte. Numărul drumurilor prin care îi putem vădi dragostea, încrederea și devotamentul nostru este infinit. Toți îl slăvim pe Hristos numai pe măsura darului, puterii și priceperii noastre, potrivit stilului nostru, ar zice Bлага.

Maria Burlă | doxologia.ro

(adaptare după Nicolae Steihardt, capitolul Felurimi din cartea „Dăruind vei dobândi”)